

החתימה של פרופ' שלמה מוריוסף, מנכ"ל רשות האוכלוסין וההגירה, יכולה לחרוץ גורלות • כיו"ר הוועדה שדנה בבקשות זרים לקבלת מעמד, הוא גזר למעשה גירוש על היוואט אראיי, אמא לילדה בת שש הסובלת ממחלות קשות שאין להן טיפול בארץ מוצאה • "אם אקח אותה לאתיופיה היא תמות", אומרת האם • גם נוח חולה האפילפסיה, ג'ולי, שבתה על הרצף האוטיסטי ומארי, שגופה ונפשה מצולקים מאונס ועינויים, סורבו על ידי הוועדה • מול טענות להיעדר הומניות מצד אחד מבכירי הרופאים בישראל, מגיבה רשות ההגירה: "טיפול רפואי אינו קריטריון לכשעצמו לקבלת מעמד בישראל"

מערכת שנלמה

נעם ברקו • צילום: טל שחר

תית שמתבטאת בפגיעה בהתפתחות המוח, בקשיי נשימה קשים והפסקות נשימה בשינה המחייבים מכשיר הנשמה צמוד, מום לבבי ולקות שמיעה בינונית עד חמורה. היא סובלת מלקות קוגניטיבית קשה, אוטזום ומעיכוב התפתחותי בכל התחומים. אינה מדברת, אינה מבינה הוראות ואינה ניידת. "זה לא שיכנע את חברי הוועדה.

ערר נוסף, שהוגש בנובמבר אשתקד, נדחה אף הוא, ובעקבות זאת נקבע דיון נוסף בבית הדין לעררים בירושלים לחודש נובמבר הקרוב. היוואט חוששת שגם הערר הנוכחי על החיית הוועדה ההומניטרית לא יתקבל. "אם אקח אותה לאתיופיה, היא תמות. חסר לה חמצן. איך היא תוכל לחיות אם היא לא נושמת? איזה טיפול היא תקבל באפריקה? אנחנו מפחדים לאבד אותה. הרופאים אומרים שהיא לא יכולה לטוס. היא בקושי יכולה ללכת. זה לא אמור להיות שיקול שעומד בפני משרד הפנים והוועדה ההומניטרית?"

הוועדה אמנם מוגדרת כ"הומניטרית", אבל הגברים והנשים שמייחלים למעמד חוקי בישראל אינם רשאים להופיע בפניה. חברי הוועדה, בבואם לחרוץ גורלות, אינם רואים מול עיניהם אנשים אלא תיקים, מסמכים רפואיים והמלצות. בוועדה, שמתכנסת אחת לשבועיים, יושבים חמישה נציגים (ממשרדי החוץ, הבריאות והרווחה, משרת ישראל ולשכת הקשר) ובראשה עומד מנכ"ל רשות האוכלוסין וההגירה במשרד הפנים, פרופ' מוריוסף.

במהלך הדיון מוצגת תמצית הבקשה על ידי ראש הרסק בוועדה, וחבריה ממליצים האם לאשר או לדחות את הבקשה. עמדותיהם מרוכזות בפרוטוקול הישיבה. בנוהל עבודת הוועדה נכתב כי "לאחר קבלת המלצתה הסופית של הוועדה, יכריע מנכ"ל רשות האוכלוסין וההגירה בבקשה". כלומר – פרופ' מוריוסף הוא הפוסק האחרון.

מוריוסף, 70, מבכירי הרופאים בישראל, פרץ לתודע עז הציבורית בהיותו מנכ"ל הרסק, כאשר ראש הממשלה

והשיקומיים שהיא זקוקה להם; או שמירנתה תישאר בירושלים ותמשיך בטיפול – ללא אמה לצידה.

אלא שמבחנת הוועדה ההומניטרית, בראשותו של פרופ' שלמה מוריוסף, לא קיימת שום בעיה. "מצבה של הקטינה אינו מצב קיצוני או חמור, ואין סיבה שהוא יחד מר אם תצא מישראל", נכתב בהחלטת הוועדה. "לכן, אין מניעה לקבלת הטיפולים הנדרשים במדינת המוצא של האב".

"התחנתני ונולדו לי חמישה ילדים", מגוללת היוואט את סיפורה. "הילדה השנייה, מירנתה, נולדה עם הרבה בעיות בריאותיות. היא לא הצליחה לאכול ולשתות והגיי עז למצב שבו נזקקה להנשמה. אני כל הזמן איתה בבית חולים. בגיל חמש היא עברה ניתוח לב. יש לה סדר ברגל ובלילות היא בקושי נושמת וישנה עם סיפאפ (מכשיר המונע דום נשימה בשינה – נ"ב), מחוברת לחמצן ותרור פות. אנחנו כל הזמן צריכים לעקוב אחרי מצב הסטורציה שלה. כל הזמן אנחנו מתאשפים ומגלים בעיות חדשות". אמרו לי, 'תחזרי איתה לאתיופיה'. אבל זה מצב רפואי מאוד מורכב, שבאתיופיה לא יודעים לטפל בו. אנשים מגיעים ממדינות אחרות כדי לקבל טיפול בישראל. ואין לי שם משפחה. מה אני אמורה לעשות?"

בערר הראשון שהגישה המשפחה באמצעות עו"ד תומר ורשה, מומחה לדיני הגירה ולהסדרת המעמד בישראל, נכתב כי "מירנתה נולדה בישראל עם פגיעה רבי-מרכזי

מירנתה בת השש נולדה עם מחלת לב וריאות קשה וסובלת מעיכוב התפתחותי. חייה הקצרים הם רצף בלתי נגמר של טיפולים אינטנסיביים, תרופות ואשפוזים. אך לא פחות מהטיפול הרפואי שהיא מקבלת כאן בארץ, מירנתה זקוקה לאמא שלה לצידה.

מירנתה היא ישראלית לכל דבר. אך לאמא שלה, היוואט אראיי, אין מעמד חוקי. אביה של מירנתה, יליד אתיופיה ואמה, ילידת אריתריאה, נמלטו לישראל ב-2008 והגישו כל אחד בנפרד בקשה למקלט מדיני. הם נענו בשלילה. לימים, כשהתברר מצבה הבריאותי הקשה של מירנתה הקטנה, פנתה היוואט לוועדה הבינ-משרדית המייצגת לקביעה ומתן מעמד בישראל מטעמים הומניטריים, הפועלת במסגרת רשות האוכלוסין וההגירה. אך כל בקשותיה למעמד חוקי בישראל נדחו.

כך שלצד הראגה היומיומית לילדתה, מרחפת מעל ראשה של האם סכנת גירוש לאתיופיה, ארץ מוצאו של בן זוגה (היא אינה מוכרת בישראל כאזרחית אריתריאה). אם תגורש, היא תעמוד בפני דילמה נוראית: האם לקחת איתה את בתה הקטנה, אף שעל פי המומחים מטעם המ"שפחה הילדה לא תזכה באתיופיה לטיפולים הרפואיים

אותי וגם עברתי אונס קשה על ידי השוטרים. לא ידעתי כלום על הפעילות הפוליטית של סבא. ידעתי רק שהיה לי כסף ובטוח איתו ופתאום אני לבד. "אחרי שנגמרו החקירות התחבאתי בבית של שכנים. ואז הצלחתי להגיע אל ישראלי שחי באתיופיה ושהכיר את סבא שלי. התחננתי בפניו: 'תציל אותי'. הוא זה שהביא אותי לפה. לפני כן אפילו לא ידעתי מה זה ישראל. בשדה התעופה בישראל לקחו לי את הדרכון ונתנו לי איזה פתק שהיה 'זיוה' לארבעה חודשים. הפתק נעלם. מצאתי עבודה במשק בית, הגעתי למשפחה שהייתה זקוקה לעזרה עם התינוק".

מארי החלה לטפל בתינוק ולקחה אותו לטיולים בגינה הציבורית. היא פגשה שם אזרחים אתיופים שגם הם נמנו לטו ממדינתם והם הפכו לחברים. אבל לאיש מהם היא לא סיפרה שעברה אונס קבוצתי, שחלתה בעקבותיו באיידס ושהיא סובלת מסיוטים בלילות.

בינתיים הפכה גם היא לאמא. "אחרי שהתינוק שלי נרדם אני מתחילה לשחזר. הטרואמה מפחידה אותי. לפעמים לא בא לי לקום מהמיטה. אני כאילו מנסה לכבות את האורות בראש. פתאום נהייתי חולה. כל הזמן הרגשתי שמישהו בא להרוג אותי. רשמתי לי כדורים פסיכיאטריים שאני לא יכולה לחיות בלעדיהם. קשה לי לדעת מי בצד שלי ומי עלול להיות מסוכן. אני מחייכת, אבל בפנים יש לי המון דברים נוראיים. לא היה לי עם מי לדבר על זה עד שהכרתי את תומר (עו"ד ורשה, שמייצג אותה - נ"ב)

מארי: "בוועדה מתעקשים שאחזור למדינה שלי. לא היה לי שם כלום וגם את הכלום הזה איבדתי. שואלים אותי, 'איך זה שאין לך אחים ואין לך משפחה?' מה אפשר להשיב על שאלה כזו?"

פרופ' מורייוסף. "ההחלטות מתגבשות בהתייעצות עם גורמי המקצוע"

והרגשתי חופשייה לספר לו הכל. הוא אמר לי שבאמת לא מגיע לי שיגרשו אותי. שהגעתי כקטינה. ובכל זאת הם לא רוצים לתת לי כאן מעמד".

את הבקשה הראשונה לוועדה ההומניטרית הגישה בשנת 2016, אחרי שנוולד בנה. היא נדחתה. ב-2018 ניתן פסק דין שמחזיר את הבקשה לדיון בוועדה. בפברואר 2019 שוב נדחתה בקשתה בוועדה. בשנת 2020 הוגש הערר הרביעי בעניינה והיא ממתינה עדיין לתשובה. "הם לא מבינים שאין לי לאן לחזור", היא אומרת. "הם מתעקשים שאחזור למדינה שלי. אני לא יודעת איך להתקיים שם. אין לי משפחה. לא היה לי שם כלום וגם את הכלום הזה איבדתי. שואלים אותי בוועדה, 'איך זה שאין לך אחים ואין לך משפחה?' זאת שאלה מעצבנת. מה אפשר להשיב עליה? אני פשוט רוצה שיתנו לי מעמד ויאפשרו לי לשקם את החיים שלי ושל הילד שלי".

היום עובדת מארי בניקיון בתים. "זאת עבודה פיזית קשה. אבל כשאני רואה את הילד שלי מתקדם בלימודים, זה מקל עליי".

אלנה (שם בדוי) הגיעה גם היא מאתיופיה, לפני 25 שנה. היא התחננה עם גבר ישראלי ובהיריון השלישי אובחנה כחולה איידס. היא ננטשה על ידי בעלה, חזרה לאתיופיה ב-2002 וניסתה לטפל בעצמה. "לא היו שם תרופות או חזרתי לישראל ברגל והתחלתי טיפול. הבת שלי הגיעה אחריי כתיירת. היא הגיעה בגיל תשע. עכשיו היא בת 18 ובעזרת תומר היא קיבלה אזרחות. אני לא".

זמן קצר אחרי חזרתה לישראל נעצרה אלנה, אך בית המשפט החליט לאפשר לה להישאר עד שישתפר מצבה הרפואי. בשנת 2015 נדחתה בפעם הראשונה בקשתה למעמד. "בגלל שאין לי אזרחות או מעמד נותנים לי את התרופות שיש, שהן לרוב פגות תוקף. שלא נמות ולא נחיה. שניתקע באמצע".

איך זה גורם לך להרגיש?

"אני מאוד כועסת. אני לבד. אפילו קופת חולים"

אלנה: "באתיופיה לא היו תרופות אז ברגל והתחלתי טיפול. בגלל שאין לי אזרחות או מעמד נותנים לי תרופות שהן לרוב פגות תוקף. שלא נמות ולא נחיה. שניתקע באמצע"

מירנתה והוריה. "הרופאים אומרים שהיא לא יכולה לטוס. היא בקושי יכולה ללכת"

נוח אשורת עבודה. בתחילה נעזר במשפחת הפליטים, אך כבגרותו נאלץ לראווג לעצמו.

במהלך שהותו בישראל סבל מהתקפי אפילפסיה ואסתי תמה חריפים ואושפו מספר פעמים באיכילוב. בהמשך החל לקבל טיפול במרפאה של ארגון רופאים לזכויות אדם (רל"א). ד"ר גוטליב דניאל, מומחה לנורולוגיה המ' תנדר ברל"א, פרש עליו את חסותו ומאז הוא מטפל בו באדיקות ודואג לרכוש עבורו את התרופות להן הוא זקוק. כל הפסקה ברצף נטילת התרופות גוררת התקף.

למרות סיפורו האישי הקשה ומצבו הבריאותי, הוועדה הבינ'משטרית דחתה את בקשתו של נוח למעמד בישראל. בית הדין לעררים פסק לפני שנתיים כי יש להשיב את התיק לוועדה לדיון נוסף, ומאז ממתין נוח להחלטה החדשה. בינתיים הוא נאלץ מדי כמה חודשים לשוב ולבקש הארכה של אשורת ההשייה הזמנית שלו.

ג'ולי (שם בדוי), 37, הגיעה לישראל מהפיליפינים עם אשורת שהייה זמנית, ומאז 2015 היא מוגדרת כשוהה בלתי חוקית. היא אלמנה ואם לשתי בנות. הצעירה שבהן, בת שש, נולדה בישראל ואובחנה על הרצף האוטיסטי. נכון לעכשיו היא מקבלת את מלוא סל הטיפולים, וג'ולי מבקשת לקבל מעמד בישראל כדי שתוכל להמשיך לטפל בילדתה באופן הטוב ביותר. אלא שהוועדה קבעה כי בקשתה אינה עומדת בתנאים ואחת דינה להידחות. ג'ולי הגישה ערר לבית הדין וממתנה לדיון.

מארי (שם בדוי) הגיעה לישראל מאתיופיה לפני 20 שנה. היא הייתה אז בת 16. "אמא שלי נפטרה בלידה ואבא שלי נהרג בתאונה כמה שנים אחר כך", היא מספרת. "היה לי רק את סבא שלי שהגיע מהכפר לטפל בי אחרי שנשא רתי לבד. ואז רצחו אותו מול העיניים שלי. הוא היה איש פוליטי ולכן נרצח. אחרי האסון איבדתי את עצמי. שנה שלמה מהחיים פשוט נמחקה לי. הרשויות הגיעו אליי כדי לתחקר אותי על סבא וניסו להוציא ממני מידע עליו. עינו

אריאל שרון אושפו שם לאחר שנפל לתרדמת. הוא התמחה במיילדות וגינקולוגיה ועבד שנים רבות במערכת הרפואה הציבורית. כשעזב את מערכת הבריאות ומונה למנכ"ל הביטוח הלאומי, הוא הביטח להכניס למוסד הביורוקרטי והקשוח חמלה ואמפתיה. כעת, כמנכ"ל רשות האוכלוסין וההגירה וכיו"ר הוועדה ההומניטרית - הוא חותם על דחיות בקשות של זרים שמתחננים לקבל מעמד בישראל, רבים מהם על רקע מצבים רפואיים מסכני חיים.

הגברים והנשים הללו, שקופים לעינינו חרף זרותם, משועים למעט חמלה אנושית ואמפתיה מרשויות המדינה. הם נמצאים במעמד הכי נמוך שיכול להיות - חסרי מעמד בכלל. הם אינם יכולים לשוב לארץ מוצאם בגלל מצבם הרפואי או הנפשי הקשה. עשרות מהם פונים מדי שנה לוועדה בראשותו של פרופ' מורייוסף כדי שתסיר דיר את מעמדתם. רבים מהם נענים בשלילה, כפי שקרה להיוואט ולבתה.

קורבנות המורדים

הנה למשל נוח מחוף השנהב, בן 30. אמו נפטרה בלידתו ואביו נרצח בשנת 2002 על ידי המורדים במהלך מלחמת האזרחים שהשתוללה במדינה. הוא ברח מחוף השנהב לברו בגיל 12, סובל מאפילפסיה ואסתמה, והציטרף לקבוצת פליטים שניסתה להגיע לאיטליה דרך לוב. אלא שאז קיבל התקף אפילפטי שמנע ממנו להגשים את תוכניתו. שלוש שנים לאחר מכן הצטרף לקבוצת פליטים אחרת שהגיעה לישראל דרך סיני. הוא נעצר בגבול ונכלא לחודש, ולאחר מכן שוחרר והועבר למשמורת אצל משפחת פליטים תוך זוכה להגנת האו"ם (באותה תקופה הוכרה חוף השנהב כמדינה במשבר וכל נתיניה זכו להגנה קולקטיבית בישראל). בזכות אותה הגנה קיבל

סיכום הישיבה שבה דחה פרופ' מורי יוסף את בקשתה של ג'ולי

אדגיש כי בחנתי בכובד ראש את טובתה של הקטינה ולאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות ובין היתר מצבה הרפואי, לא מצאתי טעם הומניטרי ייחודי המצדיק את המשך שהייתן של המבקשות בישראל. כאמור, תנבלי לחקל במצבה, לא שתכנעתי כי מדובר במצב קיצוני או חמור במיוחד, כמו כן לא הוכח כי יציאתן של המבקשות מישראל תחמיר את מצבה, אף לא ניתן לצפות זאת. כמו כן בהתאם לחוות דעת משרד הבריאות, לא הוכח כי לא ניתן לקבל טיפול הולם גם במדינת המוצא.

לאור כל האמור ומכלול החומר המצוי בתיק, לאחר שבחנתי את הנסיבות הספציפיות המועלות בעניינן של המבקשות, לא מצאתי טעמים הומניטאריים מיוחדים המצדיקים מתן מעמד בישראל והחלטתי לקבל את הסלצת חברי הוועדה ולסרב הבקשת.

הבקשה על כלל נסיפיה נדונה בפני הוועדה הבינמשרדית ביום 25/11/2020.

מצורף בואת פרוטוקול הוועדה הבינמשרדית והחלטת מנכ"ל רשות האוכלוסין וההגירה.

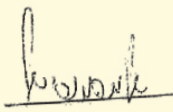
בהתאם לטעיף י' 2 בנוהל הוועדה הבינמשרדית, תינתן למרשתן שהות של 30 ימים מיום קבלת ההחלטה לצורך התארגנות ליציאה מהארץ.

על החלטה זו ניתן להגיש ערר לבית הדין לעררים בירושלים מכח טעיף 13 בד לחוק הבגישת לישראל תשי"ב 1952.

צברכה,

חיס דוקס

ראש דסק ועדה הומניטרית

פרופ' שלמה מור-יוסף
מנכ"ל רשות האוכלוסין וההגירה

וכי בארץ מולדתה יש לה אמה ואח שהיא בקשר טוב איתם. "לאור כל האמור ומכלול החומר המצוי בתיק", הוא כותב בהחלטתו, "ולאחר שבחנתי את הנסיבות הספציפיות המועלות בעניינה של המבקשת, ובין היתר שהייתה הממושכת בישראל, רצונה להמשיך לשהות בישראל לצד בתה ומצבה הרפואי, לא מצאתי טעמים הומניטריים מיוחדים המצדיקים מתן מעמד בישראל, והחלטתי לקבל את המלצת חברי הוועדה ולסרב לבקשה".

עו"ד ורשה הגיש ערר שבו טען כי "כלל לא ברור מהי הסמכתה של נציגת משרד הבריאות ומדוע יש להעדיף את חוות דעתה על פני חוות דעתה של מומחית בתחומה המנהלת את יחידת האיידס באחד מבתי החולים המרכזיים בישראל, אשר חזקה כי היא מומחית בתחומה וניי סיונה העשיר בתחום. כמו כן, המשיב לא פירט על אודות הבירור המעמיק שנעשה בנושא, וכן לא ברור בכלל אם הטיפול האמור קיים באופן כללי במדינת מוצאה של העוררת ומהי הומינות שלו".

טיפול חמלה

ד"ר זואי גוטצייט, מנהלת מחלקת מהגרים והמפאה הפתוחה לחסרי מעמד בעמותת רופאים לזכויות אדם, תוהה: "מה כן ייחשב למקרה מספיק הומניטרי בעיני הוועדה? נראה שאין סבל אנושי שיספיק להם כדי לאשר בקשה. אבל במקרה של פרופ' מורי יוסף, העוול כאן כפול ומכופל. שכן כרופא, הוא הראשון שאמור להבין את המשמעות של החלטות הוועדה. אנחנו נדהמים למקרא הקביעות שעליהן הוא חתום. איך רופא יכול לטעון שאדם ערירי שחולה בסרטן סופני וזוכה בישראל לטיפול חמלה יכול גם למות בארץ המוצא ולכן אין מקום להסדיר את מעמדו? או שפגועי נפש יכולים לחזור למדינתם חרף היעדר מוחלט של טיפול שם? או להתעלם מהעובדה שילד שנולד כאן עם מחלה שמחייבת ניטור נירולוגי מתקדם לא יוכל לקבלו במדינה מתפתחת?"

עו"ד ורשה מוסיף כי "למרבה המזל, בתי המשפט בישראל רואים את חוסר הצדק, נעתרים להליכים המשפטיים שאנו נוקטים, מבטלים החלטות של הוועדה וכך מחזירים את המצפן המוסרי למקומו הראוי ומצילים חיים, פשוטו כמשמעו". ■

noam.barkan@gmail.com

אין לי. על בדיקת דם אחת הייתי צריכה לשלם 1,500 שקל. עכשיו עושים לנו פעם בשנה בדיקה. אני רוצה לחזור לאתיופיה, אבל אין שם טיפול בשבילי והחיים שם קשים מאוד. הוועדה עדיין לא קיבלה החלטה. הכל מתנהל במכתבים. הם לא רואים אותי".

ד"ר הילה אלינג מהיחידה לרפואת האיידס בבית החור לים הרסה שלחה בדצמבר 2019 מכתב לוועדה ההומניטרית, שבו היא מתארת את הטיפול המורכב באלנה ב-19 השנים האחרונות. הנגיף, כך היא כותבת, פיתח עמידות לחלק מהתרופות. תרופות אחרות גררו תופעות לוואי קשות, עד כדי כך שאלנה לא הייתה מסוגלת לקום מהמיטה במשך ימים ולכן הפסיקה אותן. כשנמצאה עבורה תרופה מתאימה, היא ניתנה באופן לא רציף. כיוון שאין לאלנה ביטוח רפואי, היא מקבלת את התרופה כתרומה של הוועד למלחמה באיידס. "התרופה הזו אינה קיימת בארץ מוצאה של אלנה", כותבת ד"ר אלינג. "אישור התושבות שלה יאפשר ביטוח רפואי מסודר וטיפול בתרופות למחלת האיידס, שאותן היא מסוגלת לקחת, בעוד שכרגע אין באפשרותנו לטפל בה".

בחוות דעתו כיו"ד הוועדה כתב פרופ' מורי יוסף, "בעקבות בירור מעמיק סברה נציגת משרד הבריאות כי יש לסרב לבקשה בטענה שניתן להשיג את הטיפול גם באתיופיה". בפרוטוקול הישיבה, לצד שמותיהם של חברי הוועדה, רשומה שורה אחת בלבד המסתמכת על קביעה זו של נציגת משרד הבריאות, ולפיה הבקשה נדחית. הרחיה האחרונה ניתנה במאי 2020.

בהחלטה ממאי 2020 מתאר פרופ' מורי יוסף את השתלשלות הבקשות והדיונים בעניינה של אלנה. הוא מפרט כיצד הגיעה לישראל עם אשרת תיירת ונשארה כאן שלא כדין. לאחר כשש שנים נישאה לאזרחי ישראלי ונכנסה להיריון. בעודה בהיריון חזרה לאתיופיה, שם ילדה את בתם המשותפת. הבת הוכרה כישאליית, אך התגוררה באתיופיה עם אמה של אלנה במשך תשע שנים. כעת מתגוררת הבת בישראל. חוות דעת של עובדת סוציאלית קובעת כי הבת קשורה לאמה וזקוקה לה, אך לדידם של פרופ' מורי יוסף וחברי הוועדה, כיון שהבת בגירה היא יכולה לקיים את עצמה לבד ולא זקוקה לאמה לצורך כך. פרופ' מורי יוסף מתייחס למכתבה של ד"ר אלינג, אך מציין כי מבדיקה של נציגת משרד הבריאות עולה כי התרופה שבה מטופלת אלנה בישראל קיימת גם באתיופיה,

רשות האוכלוסין: "בוחנים כל מקרה לעומק מתוך ראייה הומניטרית"

ני בצוותים המקצועיים באגף אשרות ומעמד. הוא כולל, בין היתר, הקמת צוות מקצועי ייעודי לטיפול בכל הבקשות ההומניטריות המועברות לוועדה ובכך לשפר את הליכי העבודה ולקצר את זמני הטיפול.

"החלטות בנושא מתן מעמד מתגבשות לאחר התייעצות עם כלל גורמי המקצוע, לרבות משרד הבריאות והרווחה, עיון בנתונים וכמובן קבלת הוראות הדין. לצערנו, הטענות מועלות על ידי מי שאינו מבין את הסוגיות לעומק ועל כלל היבטיהן ורואה כל סוגיה בראייה הצרה ביותר.

"בשלושה מהמקרים שמוזכרים בכתבה לא מצאה הוועדה מקום לאשר את הבקשה למרות שנבחנו כלל ההיבטים. שני מקרים נוספים ממתנים לדין בוועדה. פרסום המקרים הינו ניסיון להשפיע על עמדת הוועדה בדרכים שאינן במסלול המקובל".

מרשות האוכלוסין וההגירה נמסר בתגובה: "הוועדה הבין-משרדית מקבלת החלטה מורכבת ורחבה לאחר דיון פרטני בכל מקרה ומקרה. המקרים הנידונים הם כאלה שאינם עומדים בסעיף פי החוק או בנוהלי הרשות, לכן מגישי הבקשות לא זכאים למעמד. עם זאת, מתוך הבנת המציאות המורכבת החליטה רשות האוכלוסין וההגירה להקים ועדה שתבחן מקרים חריגים בראייה הומניטרית ופרטנית, תוך בחינת כלל השיקולים הרלוונטיים.

"נבהיר כי טיפול רפואי אינו קריטריון לכשעצמו לקבלת מעמד בישראל, בוודאי לא כאשר בוועדה יושב גם נציג משרד הבריאות אשר מומחיתו, בנוסף למומחיות שאר חברי הוועדה, היא בסיס מספק לגבי בוש החלטות.

"לפני כשנתיים הוחלט ברשות על שינוי ארגון